

Nr 281.

Av herr **Lindhagen**, om världspöblemets språkfråga.

I motionen 214 i första kammaren har berörts världspöblemets språkfråga såsom en konstitutiv fredsangelägenhet. I det nuvarande tidsläget bör en påminnelse i denna sak icke heller få saknas.

Det är möjligt att frigörelsen på denna punkt och måhända även i något annat kommer till sist från Asien. Det vore således till denna världsdels regeringar, som framställningen borde riktas, och det kommer kanske också en gång att ske. Systemet Europa bör emellertid särskilt i detta tidsläge ej få undgå påminnelser om vad vår frid tillhör. Särskilt är detta påkallat inom ett land som Sverige, vilket hålles tillbaka och nere av sin egen styrelse i möjligheter att göra sig gällande i följd av den nuvarande ordningen i språkfrågan.

Av denna bevekelsegrund finner jag mig djupt förpliktad, såsom en av representanterna för ett i förevarande avseende förtryckt och vanstyrt folk, att fästa statsmakternas uppmärksamhet på även deras förpliktelser. Av framställningen av ämnet i förenämnda motion och icke minst sakens natur bör framgå, att världen har behov av ett världsspråk vid sidan av modersmålen och vidare att detta språk, om det skall fylla sin uppgift och över huvudtaget kunna komma till, måste vara neutralt, logiskt byggt och lättlärt och sålunda tillgängligt för alla.

Till det utskott, som kommer att behandla denna motion, vädjar jag, att det i sitt betänkande ger oss någon rimlig förklaring till att saken kunnat vinna majoritet två gånger i första kammaren, men därefter på tillstyrkan merendels av ett enhälligt utskott fallit i kammaren trots att behovet år ifrån år blir allt mera uppenbart.

Det hemställes alltså under åberopande av motiven i denna del i motionen nr 214,

att riksdagen ville hemställa, att regeringen måtte i sin internationella politik verka för:

1) att världspöblemets språkfråga betraktas som en brådskande konstitutiv fredsangelägenhet; och

2) att det oundgängliga världsspråket vid sidan av modersmålen måste vara: neutralt, logiskt byggt och lättlärt.

Stockholm den 1 februari 1932.

Carl Lindhagen.